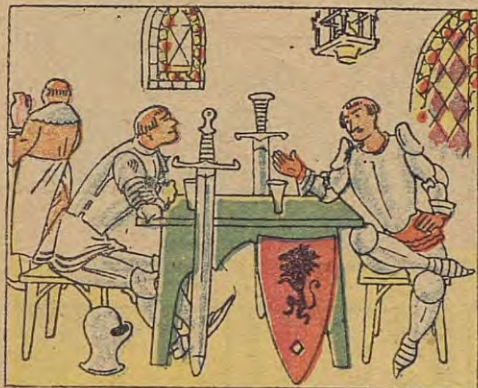

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'ESCUT DEL REI ARTÚS

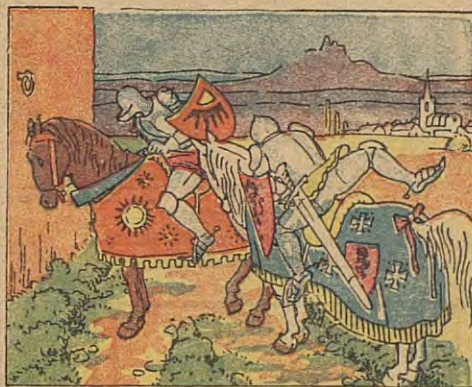
per PRAT

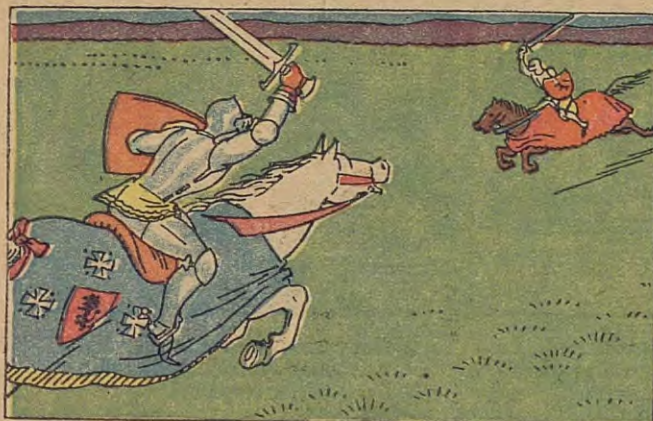
Dos cavallers per entretenir-se tot fent beguda, sortiren a parlar de l'escut del rei Artús que és troba a Anglaterra. Tots dos l'havien pogut admirar, però un deia que era vermell i l'altre sostenia que tenia un bell blau.

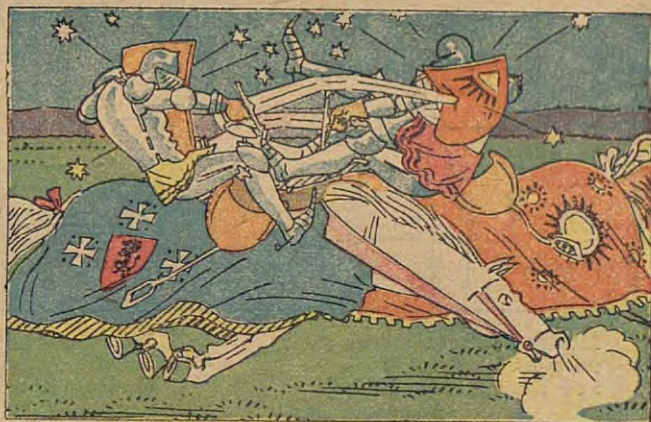
La discussió s'anà caldejant i els cavallers s'hi engrescaven, car tots dos volien la raó que semblava que els devia sobrar.

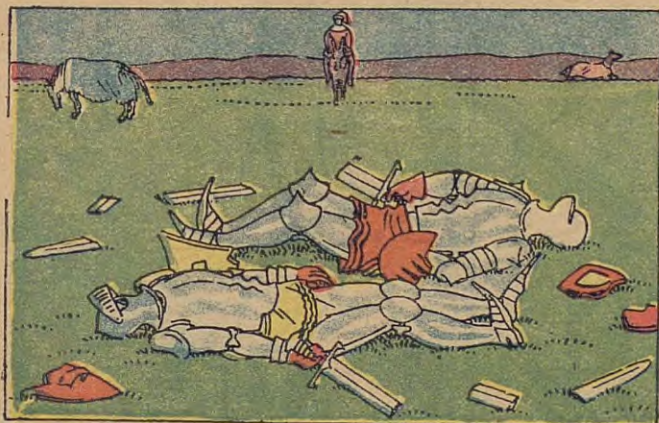
La indignació de veure's contradits ofegà el sentiment de companyonia i els dos ex-amics sortiren de la taverna desafiat. Muntaren diligents i silenciosos els llurs cavals per tal de que les armes decidissin on era la bona veritat.

I en una bella esplanada els cavallers s'embestien convençuts de la força de llur braç, augmentada amb la de la fe que s'aprestava a defensar la veritat que anava en camí d'ésser escarnida.

La topada fou esgarrifosa: Les armes dringaven, cuirasses cruïren, les cavalcadures espeïnegaren i els ossos xericaren. Benaurada veritat que ets defensada per lluitadors tan coratjosos i abnegats!

La tabanada fou tan eficaç, que els rivals quedaren en terra estemordits i sense veure, de moment, cap a quin costat la victòria es decantava. Sortí d'un bon home que, passant per aquell indret, els féu recordar que encara eren d'aquest món.

Abans de tornar a quedar-se sols cara a cara, exposaren al passant l'objecte de la baralla i aquest, que també havia estat a Anglaterra, en poques paraules posà les coses al seu lloc. — L'escut del rei Artús, — digué, — és vermell d'un costat i blau de l'altre.

LA APARICIO

En Nasari Tresneguits
per més que és bona persona,
té la ceba dels esprits.

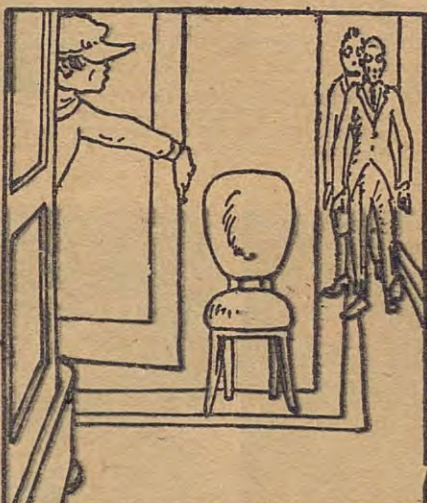
Amb els difunts vol parlar,
prò encara que els busca conversa
els difunts vinga callar!

Lavors té la gran pensada
d'assolir-ho per mitjà
d'un mèdium d'anomenada.

Mentre ha anat a cercar-lo,
un pillet ha entrat al pis
i comença a saquejar-lo.

Prò torna el senyor Nasari
i el pillet, que és molt prudent,
s'amaga dins d'un armari.

Comencen la invocació
pretenent que els aparegui
l'espirit de Napoleó.

El pillet, que és eixerit,
surto disfressat de fantasma
per mitjà d'un cobrellit.

Movent gran terrabastall,
esverats els dos trapelles
fugen escales avall.

I d'aqueix modo, el pillet,
sense tràfecs pot anar-se'n
tan tranquil i amb el paquet.

MEMÓRIES ULTRA TERRENES

Dibuixos d'En CORNET

per EN P. P. UBACH

E't aquí un curiós document que hauria pogut ésser escrit si existís uns llims per als insectes, si algun n'hagués pogut tornar i si els insectes poguessin saber escriure:

«En la secció destinada a mosques i mosquits el xibarrí és eixordador i l'anar i venir frenètic i constant. Tot-

nom rondina i xerra i es belluga. La mosca que ha deixat de pertànyer al món dels homes, en arribar aquí queda atabalada, però aviat es fa amistats i és entrenada cap el frenesí del moviment i la conversa.

Segurament jo hauré estat una excepció: En vida, vaig passar-la en una escola amb l'afany constant d'aprendre i saber, i tant em vaig aplicar que he arribat a poder anotar les meves impressions, i encara una més completa cultura m'hauria confeccionat a no haver tingut la dissort de morir en la flor de l'edat, assassinat per un noi molt ase que m'apunyalà el ventre amb una paperina.

En aquesta estada eterna, on la vida hi és completament amorfa perquè els insectes no tenim ni pena ni glòria, no m'he sentit prou inclinada a la vida de societat i m'he recollit en mi mateixa provant de treure partit dels coneixements adquirits en aquell col·legi tan plaent si no hi hagués hagut deïxebles.

I com que sembla que les meves dots de literat tiren cap el gènere novel·la, m'entretinc descrivint els tipus, els costums i els caràcters dels personatges que em volten, tots ben interessants i diversos, malgrat llur aspecte mesquí i uníformat.

Escoltem, doncs, aquestes dues mosques tan enfeinades garlant pels descosits i sense escoltar-se l'una a l'altra:

— Es cert que no vivim malament; res no ens manca, car res no necessitem, gosem vida eterna sense maldecaps ni perills i arribem al màxim de benestar, però malgrat tot, si em poso a recordar el meu efímer pas per la Terra, com tot això em sembla híbrid i mancat d'emocions. Allà baix sí que cada moment era digne d'ésser saborejat: Quantes sen-

sacions i que diverses. Perills, joies, delectances, angúnies... de tot, ben combinat i repartit. Ah! Aquella radiació del sol que em feia bronzir com un motor i m'embotornava com un embriac massa ple de vi. Oh! El pànic quan sacsejava l'aire aquell manyoc de cintes de paper fi verd que em feia ventar cops de cap als vidres del balcó, i aquella suculent fermentació de les escombraries que eren festí variat i inacabable que els millors cuiners del món no sabien superar, i tantes i tantes coses, que no acabaria mai d'enumerar, des del gos, que debades donava mossades a l'aire per tancar-me dins la seva gola fastigosa, fins a les calbes encerades, on donava tant bo passejar amb el plaent entreteniment d'ésser-hi rítmicament esquivat...

— Es ben bé allò que diuen — feia l'altra — que tot és segons com es mira. Jo també he viscut a la Terra, i que diferent m'ha semblat de com ho explica! Vostè deu tenir el do de poesia que tot ho falseja, car cregui que ho vaig trobar molt fastigós, i aquests colors de rosa que vostè descriu, per a mi sigueren del negre més funerari. Misèria, solitud, tristesa, fred... ve't aquí el que hi havia: aquell sol que vostè diu tan roent, llençava només una tebior fugaç i tardana. Feia un ventot tan rúfol, que tenia prou feines a arrapar-me per les parets, per tal de vèncer la seva embestida que em corgelava. Els aliments eren precaris i em sentia tan feble, que tenia de fer grans esforços per emprendre el vol, i això

m'havia costat més d'una bufetada de mans que voleïaven molt més depressa que no pas jo. El meu cos era raquític i d'un negre greixós. La misèria i l'avorriment em corsecaren. La meua còrpora quedà buida i enganxada en una paret i ni els ocells la volgueren aprofitar...

— En una paraula: digui que no va saber viure, veliaquí — féu la primera mosca.

— Prou n'hauria sapigut, d'ésser cert el que vostè conta.

— Sàpiga que li he explicat la veritat pura sense treure'n ni afegir-hi un borrall.

— Ja seria massa que ara vostè em volgués fer empassar un seguit de fantasies que jo sé positivament que no existei-

ren. Conec el món i puc dir ben alt que és una vall de llàgrimes.

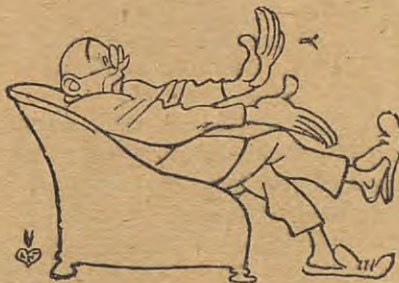
— I jo puc proclamar que és un bell indret, perquè hi he estat i hi he viscut...

I ja tenim discussió per durar una eternitat. No hi ha por que s'arribi a posar d'acord, car totes dues diuen veritat i tenen raó. Quina pena em fan les persones sense instrucció! Si tinguessin els meus coneixements sabrien que el desacord prové de què la una visqué en ple mes d'agost, i l'altra, arribada tard a la vida, la tardor la va martiritzar...

Però sentiú quina música? Escoltem bé el monòleg d'aquest mosquit artista que s'atansa executant amb el seu violí una melopea apassionada i interminable:

— Que la vida és trista de l'artista incomprès! Veure com les seves pobres forces es perden en mig de la indiferència d'un públic ignorant i insensible! Per això, veient, finalment, que la gent de la meua espècie mai no sabria apreciar el meu valer, vaig dedicar totes les energies als humans, gent d'una reconeguda superioritat intel·lectual. Em passava les nits estudiant sense deixar reposar el meu pobre violí i cercava llocs a propòsit per a la inspiració. Un llac, un saule desmaià, la lluna en el minvant... quin bell paradís, si no haguessin sigut les granotes que sovint trencaven el meu èxtasi amb llurs barroers cants d'embriac d'aigua.

Quan em vaig sentir ben preparat, decidí debutar. Un senyor, a ran de balcó, prenia la fresca i semblava ben disposat a gustar un bon recital. Comencí a donar voltes entorn del seu cap preludiant suaument i, poc a poc, engrescant-me, vaig anar desgranant un programa selecte entusiasmat de comprovar que l'auditor estava quiet complaent-se en aquell davassall d'harmonia. Tant li devia agradar que, sobtadament, es posà a aplaudir. Ai, las! Els designis del cel com són misteriosos! Al primer aplaudiment em vaig sentir encloïtat entre les dues manasses del bon senyor que en l'entusiasme no s'adonà que anorreava el concert!

I el violinista s'allunyà fins a confondre's amb la massa anònima... Pobre artista, màrtir de l'ideal! Consolat en la creença d'haver mort per la glòria quan en realitat fou víctima de la traidoria d'un d'aquests homes que tenen el cinisme de dir que són els mosquits els que piquen.»

P. P. UBACH

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Émeric

(Continuació)

El gegant no tenia armes, i en Desferra, que sabia els favors que tenia rebuts d'un gegant, va treure's l'espasa que duia, i en passar prop del dissortat, li va tirar als seus peus.

El gegant, aleshores, manejant-la amb meravellosa destresa, de tres grans cops, escapçà els tres gossos, que caigueren llençant un riu de sang negra.

Tan forta deuria ésser la sang, que en tocar l'espasa, la fulla arà minvant ràpidament fins a tornar-se com una daga.

El gegant, lliure dels seus enemics, corregué a en Desferra i li entregà l'espasa minvada:

— Mercès, senyor, del vostre ajut. Mireu si era rabiosa la sang que duïen aquelles bèsties, que han esmolat el tall de la vostra espasa, però jo us en torno ço que ha restat d'ella per si us serveix.

En Desferra no va plànyer-se dels cas, car tenint-ne d'altres, no li venia d'aquí. Se la penjà del cinyell, a guisa de daga, i al baldric hi penjà una espasa nova.

Cavalca que cavalcaràs, arribaren als indres on el drac hi tenia els seus dominis.

Era un lloc desolat. Mortes les plantes, els arbres, calcinada la terra, no hi havia enlloc senyals de vida.

— La baba del drac — deien els vilatans de les terres properes, que eixien al pas del seu senyor — ho arrasa tot. Amb la cua esfondra les cabanes; amb les urpes descalça els conreus... Senyors, senyors, occiu-lo, si estimeu el vostre poble, o d'ell no en restarà aviat més que un record de llegenda!

En Desferra no era covard, però tampoc era home d'empreses de guerra. Era un creient de l'amor. No havia bornat mai, ni sabia un borrall de l'art de l'esgrima, mes, tot fent camí, s'anava ensinistrant amb els cavallers que n'havien fet una professió del maneig de la llança i de l'espasa.

Així al poble li prometia que hi faria tot el que bonament pogués, car ningú tenia dret a demanar-li impossibles. Estava disposat a donar la seva vida, desitjada pel drac, però volia defensar abans que tot, la de sa esposa.

No era tombada la nit, que ja oïren el bruel tenebrosos i esfereïdors del drac. Els guerrers més acostumats a lluitar amb feres s'esbarronaven i sentiren encongint el seu valor natural.

En Desferra, resignat a sa sort, ni sisquera pensava en tremolar. Fóra el que Déu voldria. El que és ell, no giraria la cara ni tornaria enrera.

A la matinada, en eixir el sol, veieren tots, defallides les darreres guspies d'ànim que els restaven, un monstre verd i ple de punxes, el qual llençava uns roncs eixordadors, que feien estremir tota la terra.

Dels ulls de la tera, brollaven flames llampeguejants i unes gotes roentes que, en tocar la terra, la deixaven negra i desterrossada i fetorenc, com resquícies de guilles empuègadores. Ningú no hi podia tenir cara.

Tots els cavallers i patges, temorencs, feren una rodona al voltant del rei, però aconsellant-li que valia més entornar-se'n que anar a una mort segura, que menaçava a la flor de la cavalleria del regne.

— Nosaltres, senyor, som armats per batre'ns amb homes

de carns i ossos com nosaltres, no amb monstres irats de la naturalesa!

— Però, i els infants, i les donzelles, i els vostres germans d'armes sacrificats estèrilment?

— Senyor, senyor, aquells ja han mort!

En Desferra pensà en la delícia del seu palau, en l'amorosa companyia de sa dolça muller, però aclucà els ulls a la temptació afeblidora, i digué resolt:

— Aneu, aneu, vetlleu per Sense-parió i pels meus vassalls. Sap'gheu, quan menys, morir per ella! Marxeu i siga el que Déu disposi!

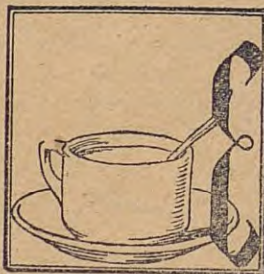
Els cavallers, malhumorats, no s'h'o varen fer pregar i abandonaren el rei, convençuts de que la mateixa por el feia desvariejar.

— Quan es veurà sol — varen dir-se — ja correrà al nostre darrera!

I en Desferra, creuat de braços, el cap caigut damunt del pit, esperà silenciosament l'hora del seu destí.

El pi de les set branques

«Doneu-me una tassa d'aigua
que la boca se m'asseca
i ma gola és una brasal»
(Cançó popular)

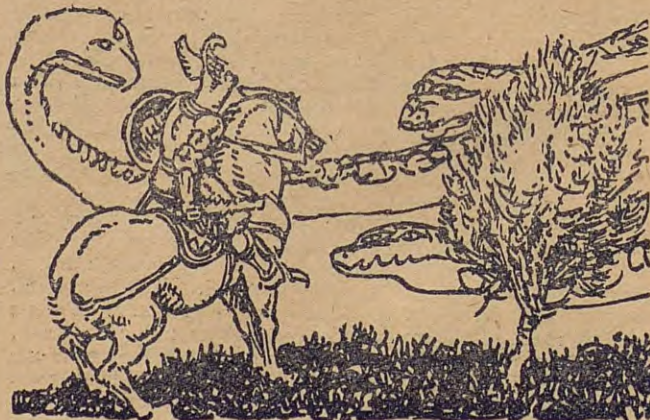
1. drac movia les set espantoses testes, flairant els horitzons.

De sobte, eixí de sa boca, com un rogall, una veu de tro:

— Tu no tens prou sang per la set que tinc! On és ta muller? Ella només em calmaria! Fins et perdonaria la vida a tu, si me l'enviessis!

— Mai! — va respondre amb decisió, en Desferra.

El monstre, avençà pesadament vers el rei, que es sentia la pell de gallina i els cabells de punta.

— Bah!... De dones bé prou que en trobaries! Tant és una com altra! Dóna'm la teva, i jo me n'aniré lluny de les teves terres!

— Mai! — digué, encara amb més fermesa, l'enamorat Desferra.

El drac era ja a tocar del dissortat espòs.

— No siguis tossut! També se't farà vella... Se li arrugaran les carns, li cauran les dents, els cabells daurats que tant t'estimes se li tornaran blancs... Ja en trobaràs de més joves, que no et faran fàstic! Creu! Envia-me-la!

— Mai, mai, mai! — repetí, alçant l'espasa contra una de les testes del monstre, en Desferra, desitjós d'acabar d'una vegada la vida.

El drac cuetejà, sotraquejant la serralada.

L'espasa d'en Desferra, en tocar les escates verdes del monstre, relliscà feta un seguit d'osques. No li havia valgut la bondat del temps.

Estava en Desferra ben perdut!

Un dels caps del drac li ventà una mossada que li féu un gros esboranc a un braç, del qual eixí un rajolí de sang que mullà la terra!

Un pinet, que tot just si es veia, regat per la sang del rei, començà a enfilar-se i a treure branques i a fer-se ample de copa, com si fos ja centenari. Quin adob aquella sang jove i generosa!

En Desferra, nafrat i tot, no va acovardir-se, i en veure el pi s'hi recolzà, traient-se del cinyell l'espasa curta que encara li restava intacta.

El drac tornà a dir:

— Set ferides tindràs, totes cruels com la primera; moriràs en una agonia inacabable... Encara et pots salvar! Dóna'm ta muller!

— Mai! — respongué, amb decisió mai vista, en Desferra.

— Doncs, pateix per sempre — cridà el monstre, abalançant els seus set caps contra el cos del rei, que no tenia més defensa que la humil espasa.

Sort que el pi tenia set branques que, mogudes potser per l'oreig... (què hi anirà a dir hom?...)—començaren a brandar i a enredar-se amb els set colls del drac, que vençut d'asfixia, com més tivava els set caps, més s'ofegava.

En observar en Desferra que el drac estava entortolligat amb el pi, avençà amb l'espaseta, i cercant el lloc del cor, li va clavar amb tota la força que li fou possible i més i tot, perquè en clavar-li va recordar-se de Sense-parió i va pronunciar el seu nom.

Un xiscl fenomenal, que ressonà per tot el reialme, assenyalà la fi del monstre, a l'ensens que el pi deixava caure

l'escorça i del tronc eixia el gegantàs aquell a qui els tres gossos no deixaven avençar.

— Desferra, has fet el que et pertocava. Els gossos que m'atiaven eren servents del drac que no volien que t'ajudés, però jo, des del començ de la teva vida, d'uns temps que tu ni recordes, quan et deies Andreuet, vinc vetllant per la teva felicitat, que no és en la terra, sinó en el cel. Ara, vés al palau, que t'espera la teva muller.

Desaparegué el gegant dins de l'escorça, i en Desferra, netejant l'espaseta, es disposà a tornar vers al palau.

En desfer el camí que havia fet poc abans, pogué veure com la terra tornava a lligar-se i una pluja menudeta i persistent li feia donar altra volta fruit.

Per cada poble per on passava, la gent sortia a rebre al rei triomfador, i li organitzaven grans festes, i li entregaven ramats de bestiar guarnit, i li oferien els millors presents.

En Desferra, però, no s'entretenia, car sentia fretura de veure a la seva Sense-parió, a qui tant estimava.

Pobles i més pobles, i anà davallant de l'alta serra fins a descobrir de lluny la torratxa daurada del casal on conegué a la seva esposa... Quina alegria al cor! Com se li esponjava de felicitat!

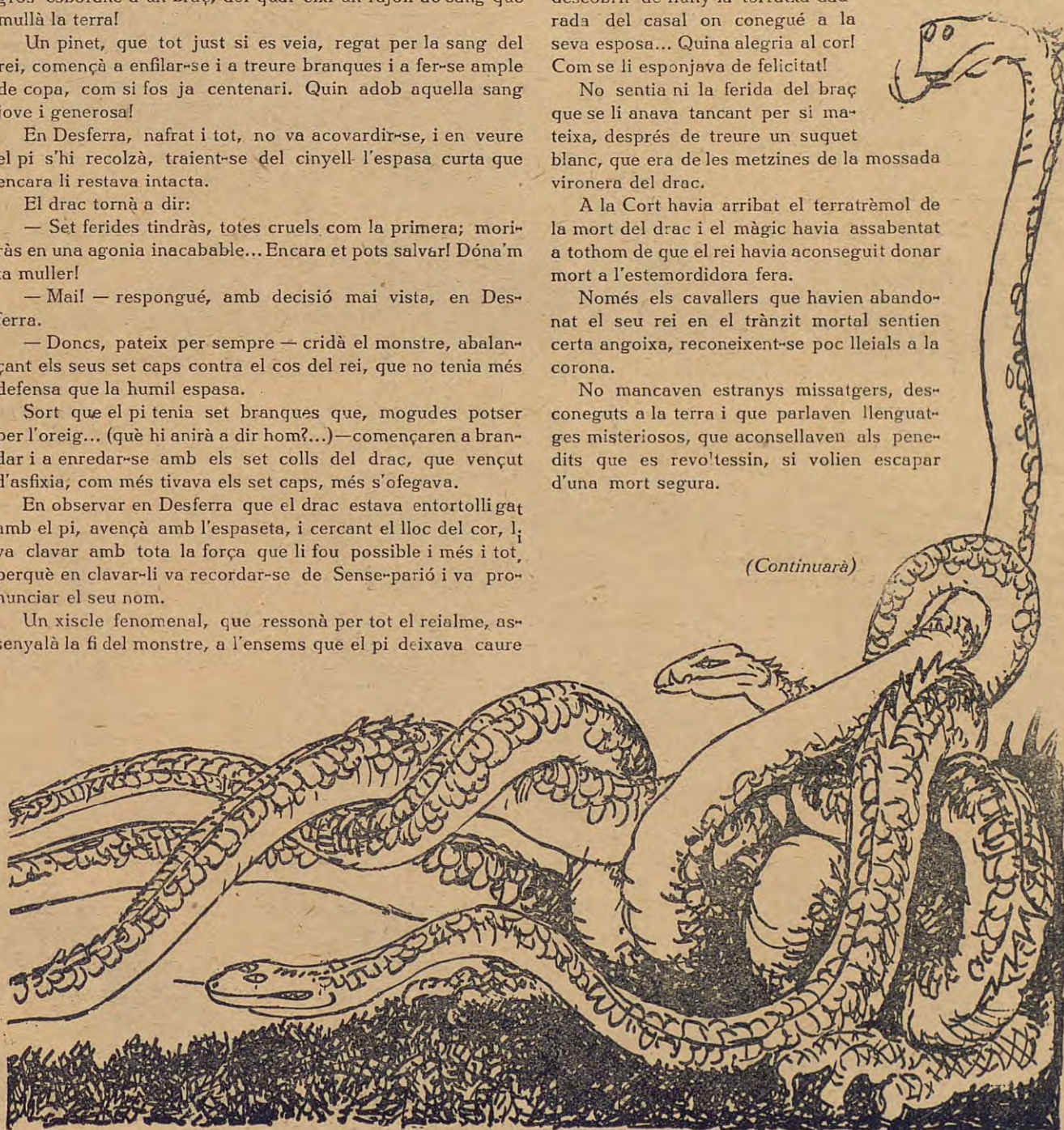
No sentia ni la ferida del braç que se li anava tancant per si mateixa, després de treure un suquet blanc, que era de les metzines de la mossada vironera del drac.

A la Cort havia arribat el terratrèmol de la mort del drac i el màgic havia assabentat a tothom de que el rei havia aconseguit donar mort a l'estemordidora fera.

Només els cavallers que havien abandonat el seu rei en el trànzit mortal sentien certa angoixa, reconeixent-se poc lleials a la corona.

No mancaven estranys missatgers, desconeguts a la terra i que parlaven llenguatges misteriosos, que aconsellaven als pene-dits que es revoltessin, si volien escapar d'una mort segura.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

EL JOC DE LES RONDALLES

Un dels jugadors comença a contar una rondalla molt interessant i sospèn la narració en un dels punts més culminants. El seu veí de l'esquerra ha de continuar-la immediatament i conduir-la igualment a una situació tan emocionant com la primera; el veí de l'esquerra d'aquest darrer, la reprèn i la condueix fins a un altre punt semblant i així seguint sempre per l'esquerra, fins al final de la rodona, el darrer de la qual ha d'acabar la rondalla d'una manera interessant.

Així, per exemple, el primer jugador comença: «Una vegada, a altes hores de la nit, un cavaller atravesava un bosc molt espès, quant tot d'un plegat va sentir un gros brogit al seu voltant i va veure...» Aquí el jugador s'atura i el seu veí continua: «una colla de lladres armats que es dirigien al seu encontre. Es disposava a defensar-se, quan...» I així, per l'estil, fins al final.

LA RAPIDESA DELS TRANSPORTS

Com més va, més depressa!

Dos segles endarrera, anant en carrossa, hom podia atènyer 4 quilòmetres 6, per hora.

En 1786 en diligència, hom feia 5 qms. 6, per hora.

En 1816 en cotxe-correu, hom feia 9 qms. 7, per hora.

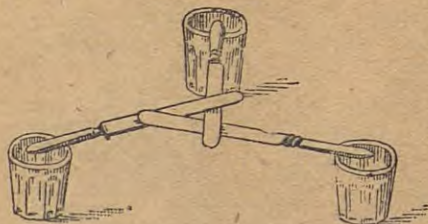
En 1867 en ferrocarril, hom feia 63 qms. 8, per hora.

En 1900 l'express de Calais feia 90 qms. 9, per hora, recorrent 293 quilòmetres en 3 hores i 15 minuts.

Actualment l'avió Paris-Londres, va de l'una a l'altra capital en dues hores.

La diligència ràpida de 1786, emprava cinc dies per anar de Paris a Lió i això en aquella data, semblava un record de velocitat.

EQUILIBRI

Veu's ací un joc de sobre-aula que la majoria de persones a qui el proposeu, no el sabran. Consisteix en fer un pont amb tres vasos i tres ganivets tal com indica la figura.

Diu la faula de Lessing, *Isop i l'ase*:
L'ase deia a Isop:

— Si et passa pel cap de fer-me encara protagonista d'alguna història, fes-me dir coses raonables i lògiques.

Li responia Isop:

— Com podria fer-ho? No dirien, aleshores, que tu ets el moralista i jo l'ase?

CASOS DE LONGEVITAT

L'anglès Tomàs Parr visqué 152 anys es casà als 120 i no deixà de treballar fins als 130. El cèlebre metge Harvey examinà el cadàver de Parr i no pogué trobar-hi indici de cap malaltia. Enric Jenkins, del Yorkshire, visqué 169 anys i tal vegada encara n'hauria viscut més si no l'hagués cridat el rei a Londres, on la humitat precipità sa mort. En els arxius judicials consta que Jenkins fou testimoni en una causa 140 anys abans de la seva mort. Als cent, travessà nedant un riu l'aigua el qual duia una corrent molt forta.

TRENCA CLOSQUES

Aquest pagès està cercant a dos individus i no els veu. Veïam si vosaltres l'ajudeu a trobar-los.

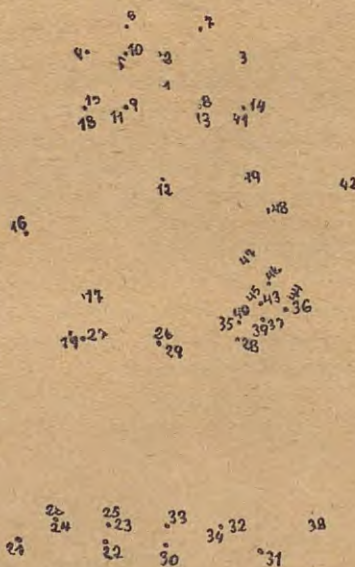
Hom preguntà a un dormilega què hi feia tantes hores al llit i respongué:

— Doncs, tots els matins, tinc consell. El treball em diu que em llevi, la mandra em diu que continuï dins del llit. Un i altre em donen mil raons en pro i en contra. Jo per a sentenciar com un bon jutge, tinc d'escollar imparcialment les dues parts; però quant el consell s'acaba, ja és l'hora de dinar.

AUDÀCIA

Un dels darrers actes oficials de M. Carnot, president de França, fou la concessió de la medalla de Beneficència a una nena nordamericana de l'Estat d'Indiana, nomenada Joana Carey, de deu anys de edat, filla d'un guarda-agulles del ferrocarril de Pau Handle. A punt d'arribar un tren, observà la nena que un caballet del pont estava cremant i era imminent una espantosa catàstrofe. Sense perdre temps, agafà un banderí vermell i posant-se al mig de la via perquè el maquinista la veiés, féu brandar ostensiblement la senyal de perill i mercès a la seva admirable serenitat, és detingué el tren i així s'evità el sinistre. En el tren hi viatjaven setcents francesos que anaven a l'Exposició de Xicago els quals mercès a l'audàcia de la nena del guarda-agulles, no perderen la vida en aquesta ocasió. De retorn a França, enteraren els viatgers el president Carnot de la heroica gesta de Joana Carey la qual rebé en recompensa la honrosa medalla de Beneficència.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

El dia 27 del mes passat, es presentà a la nostra redacció acompanyat de la seva mare, el concursant guanyador del premi del «Gran concurs de quartetes il·lustrades», *I. Solà*, de *S. Sadurn de Noia* el qual li fou entregat després de les degudes comprovacions i previa la signatura d'un rebut.

Felicitem novament des d'aquestes planes al guanyador d'aquest concurs per haver obtingut el més gran nombre de simpaties dels lectors del VIROLET, felicitació que fem extensiva als seus familiars i amics de *S. Sadurn de Noia*

A LES VORES DEL NIL O UNA ESPATARRANT METAMORFOSI

Una hora substreta diàriament a frè-vols passatemps, bastaria per a que un jove de mitjanes disposicions domines qualsevol ciència. Una hora diàriament aprofitada, convertiria al cap de l'any en instruí a l'ignorant i seria suficient per a la lectura de dos diaris, dos set-

manaris, dos revistes il·lustrades i una dotzena de llibres instructius. En una hora diària, pot un adolescent llegir profitosament vint pàgines o sigui set mil en un any, equivalents a divuit grossos volums. Una hora diària, pot establir la diferència entre una existèn-

cia tediosa i una vida útil i feliç. Una hora diària pot donar, com ja ha donat en efecte, fama a un desconegut i convertir, com ha convertit ja, a un home inútil en benefactor de la humanitat. Considerem, per lo tant, lo potents que deuen ésser les possibilitats deparades, no ja per una, sinó per dues, per tres quatre i sis hores que la joventut acostuma a malgastar diàriament en un esbojarrat afany de diversions.

PER A LES NENES

PER CALCAR DIBUIXOS

DE BRODAR

Més d'una vegada us haureu trobat que tenint un dibuix molt bonic per un brodat, no l'haureu pogut fer o us haurà quedat malament, per no ésser ben calcat.

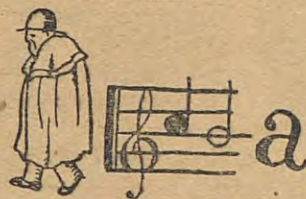

Jo us explicaré una manera ben senzilla que amb una mica de traça quedarà molt bé.

Es posa el dibuix a sobre d'un coixí i amb una agulla es va foradant, tenint en compte de resseguir-ho bé tot. Això fet, és posa el paper sobre la roba, s'agafen pòlvors (els de donar blava la bugada van força bé) i es posen a dins d'un drapet, amb un fil és lliga fent com una bosseta i es passa per sobre del dibuix fregant-ho una mica. Després es treu el paper i veureu el dibuix fet amb piquets blaus. Llavors, amb un pinzell dels mes fins i amb pintura a l'aiguada un xic espessa, es van resseguint els piquets i veureu que us quedarà igual qui si fos fet per un bon dibuixant.

TALLARETA

JEROGLIFIC

Solucions al número anterior

Lletres escampades: Arenys de Mar.
Frase feta: Sortir-ne amb les mans al cap.

Gran concurs d'ombres xinesques

Començem avui la publicació de les millors ombres rebudes, que continuarem en les setmanes successives fins a tant que arribi el temps oportú per a la votació que té de determinar els guanyadors dels premis.

Recomanem als nostres amics la màxima atenció en l'examen de les ombres que publiquem, la majoria de les quals són veritables obres d'art dels nostres simpàtics concursants.

N.º 1. — LLUIS VILA

N.º 2. — JAUME BOADELLA

N.º 3. — SANTIAGO JUNCEDA

N.º 4. — JOSEP ROS

N.º 5. — ENRIC CASTELLÓ

N.º 6. — JOSEP ORTIGA

N.º 7. — JAUME AGUILERA

N.º 8. — ROSEND VIÑAS

E N P E R E T

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

El Cabdell-de-fil i en Peret es posaren en camí, el Cabdelllet fent cabrioles, i en deixar la corba del camí que féu desaparèixer la meravellosa casa del gegantàs, el xavalet i el seu company es trobaren amb una dona pobra, portant un infant al braç tan pobrement vestit que la seva camisa tota esfilagarsada no li arribava a cobrir la panxeta.

La dona demanà una almoïna i en Peret cuità a cercar per les seves butxaques. No portava un sou. Pensà en el berenar i malauradament aquell dia tingué gana i berenà ja en eixir de casa.

— Perdoneu, bona dona — exclamà afligit en Peret — volia socórrer-vos, mes no porto ni un sou i del berenar no n'ha restat una engruna.

— No t'afligeixis, que agraeixo la teva bona intenció; per al bon Déu restes com si la teva caritat hagués sigut feta.

— Verdaderament bona dona; jo no resto gens malament davant del bon Déu, però això no ho compren vostre infant que voldria un mos de pa i un vestidet per tapar-se la panxeta!...

En Peret reflexionà.

— No us amoïneu, senyora, que vostre infant tindrà berenar!... Seguiu el camí i en tornar la primera giragonsa us trobareu davant d'una casa molt gran, tota blanca i neta i en el portal de la qual una Gegantessa fa uns mitjons i no temeu, puix ella es molt bona i digueu-li que us dongui una tartina amb mel de romaní, que es en Peret qui us envia... i quant al vestidet...

En Peret rumià bona estona i a la fi corregué a consultar-se amb el Cabdell-de-fil:

— Què faries, Cabdelllet? No veus? Es aquesta una ocasió excel·lent per a fer una obra bona; mira aquest infant, sembla que no li agrada gaire ensenyar la panxeta!...

— No t'amoïnis, Peret — contestà el Cabdelllet fent tombarelles — treu de mí un segon capdell de cotó.

En Peret, content, agafà unes fulles i engiponà un encetall i trencant el cotó en féu dos caps, el primer el lligà a una soca d'olivera perquè missenyora la Gegantessa que treballava encara no se l'emportés i amb l'altre cap començà un segon capdell, ço que féu començar al Cabdell gros una dansa d'allò més divertida i graciosa.

Quan en Peret cregué que amb el cotó que capdellava, la dona tindria cotó suficient per a engiponar un vestidet pel seu infant, li entregà, agraint la captaire aquella gentilesa i es despedí cordialment del nostre Peret.

Ve't aquí que en Peret i el Cabdell-de-fil, animats per aquella obra bona, tornaren al seu camí no descuidant-se de nuar els dos caps trencats ço que permetia a la Gegantessa de tornar a la tasca i fer córrer el Cabdelllet.

(Continuarà)

